

ΤΑ ΠΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΥΗ

Τὰ μυστήρια

Τῶν περιθίων

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

αναγκάστηκε μάλιστα νὰ γυρίσῃ ἄλλοῦ τὸ κεφάλι
τὸ γὰρ νὰ κρύψῃ τὴ συγκίνησί του.

— Εἶσα, κόρη μου, πολὺ ἀδύνατη ἀκόμα ἀπὸ τὴν
ἀσθένειά σου, εἶπε ἡ μαρκησία ντ' Ἀρβίλ γιὰ νὰ τρα-
βήσῃ ἄλλοὺ τὴν προσοχὴ τῆς Μαριάνθης. Κάθησε ἐκεῖ...

Καὶ τὴν ὠδήγησε σὲ μιά μεγάλη πολυθρόνα ἀπὸ ἐπίχρυσο ξύ-
λο, στὴν ὁποία ἡ Μαριάνθη κάθησε μὲ μεγάλη προσοχή!

Ἡ ταραχὴ τῆς ἐν τῷ μεταξύ μεγάλωνε ὀλοένα... "Ἐνοιθε κά-
ποια στενοχώρια... Τῆς ἔλειπε ἡ φωνὴ τῆς... Θλιβόταν γιὰτὶ δὲν
μποροῦσε νὰ πῆ μιά λέξι εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Ροδόλφο.

Τέλος ὁ Ροδόλφος, ἐπεὶ ἀπὸ ἓνα γνέψιμο τῆς μαρκησίας ντ'
Ἀρβίλ, ἡ ὁποία μὲ τὸν ἀγκῶνα τῆς στηριγμένο στὴν πολυθρό-
να, εἶχε γείρει πρὸς τὴν Μαριάνθη καὶ τῆς κρατοῦσε τὸ χέρι,
πληροῦσα κι' αὐτὸς ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά τῆς πολυθρόνας.

Συγκεντρωνοντας τότε ὄλο του τὸ θάρρος, εἶπε πρὸς τὴν Μα-
ριάνθη, ἡ ὁποία γύρισε πρὸς αὐτὸν τὸ γοητευτικὸ τῆς πρόσωπο:

— Τέλος πάντων, νὰ πού ξαναβλέπετε τοὺς φίλους σου, κόρη
μου... Δὲν θὰ τοὺς χωριστῆς ποτὲ πειά... Πρέπει τώρα νὰ ξεχά-
σης ὅσα ὑπέφερες, ὅσα ἔπαθες... Κι' ἐμεῖς θὰ φροντίσουμε μὲ
κάθε τρόπο νὰ διώξουμε πειὰ ἀπὸ τὸ
μυαλό σου τὶς δυσάρεστες ἀναμνή-
σεις... Ἡ στοργὴ μας γιὰ σένα, ἀ-
γαπημένη μου Μαριάνθη, δὲν θὰ σ'
ἀφήνῃ πειὰ νὰ συλλογίζεσαι τίπι-
τε...

— Καὶ ἡ κυρία Γεωργία, ἡ ὁποία
μοῦ ἐπέτρεπε νὰ τὴ λέω μητέρα μου,
εἶνε καλά, κύριε Ροδόλφε;

— Πολὺ καλά, παιδί μου... Ἀλλὰ
ἔχω νὰ σοῦ πῶ σπουδαῖα πράγμα-
τα... Ἀπὸ τὸν καιρὸ πού ἔχω νὰ σὲ
δῶ συγκεντρώσαμε πληροφορίες γιὰ
σένα... γιὰ τὴν καταγωγὴ σου...

— Γιὰ τὴν καταγωγὴ μου;

— Ναι, μάθαμε τοὺς γονεῖς σου...

— Ὁ πατέρας σου μοῦ εἶνε γνωστός...

— Λυγμοὶ ἐπνιγαν τὴ φωνὴ τοῦ Ρο-
δόλφου καθὼς πρόφερε τὰ λόγια
αὐτά...

— Ναι, ἀγαπημένη μου Μαριάνθη,
ἔσπευσε νὰ πῆ ἡ μαρκησία ντ' Ἀρ-
βίλ, ὁ πατέρας σου μάς εἶνε γνω-
στός... ζῆ...

— Ὁ πατέρας μου! φώναξε ἡ Μα-
ριάνθη μὲ φωνὴ τόσο σπαραχτικὴ,
ὥστε λίγο ἔλειψε νὰ πέσῃ στὴν ἀγ-
καλιά τῆς ὁ Ροδόλφος.

— Καὶ μιά μέρα... ἐξακολούθησε ἡ
μαρκησία, ταχύτατα ἴσως... θὰ τὸν
εἶς... θὰ μείνῃς κατάπληκτη θέβαια
ὅταν μάθῃς πὼς εἶνε ἓνας μεγάλος
ἄρχοντας...

— Καὶ ἡ μητέρα μου, κυρία; θὰ
τὴ εἶς κι' αὐτή;

— Στὴν ἐρώτησί σου αὐτή, κόρη
μου, θὰ σοῦ ἀποκριθῇ ὁ πατέρας
σου, ἀπάντησε ἡ μαρκησία ντ' Ἀρ-
βίλ. Ἀλλὰ δὲν θὰ χαρῆς ἅμα δὴς
τὸν πατέρα σου;

— ὦ! παραπολύ! ἀπάντησε ἡ Μα-
ριάνθη χαμηλώνοντας τὰ μάτια τῆς.

— Πόσο θὰ τὸν ἀγαπήσῃς ἀμέσως!

— ὦ! ἀπὸ τὴ στιγμή πού θὰ τὸν
εἶς τὰ μάτια σου, θ' ἀρχίσῃ και-
νοὶ ἄργια ζωὴ γιὰ σένα... Δὲν εἶνε ἔ-
τσι, Μαρία;

— Ὁχι, κύριε Ροδόλφε, ἀπάντησε
μ' ἀφέλεια ἡ Κελαϊδίστρα. Ἡ νέα
ζωὴ ἄρχισε ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού ἡ
εὐγένειά σας μ' εὐσπλαγχνίστηκε...

— ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού μὲ στείλατε στὸ

ἀγροκῆπιό...

— Ἀλλὰ ὁ πατέρας σου σὲ ὑπερυγαπᾷ... εἶπε ὁ
πρίγκηψ.

— Τὸν πατέρα μου δὲν τὸν γνωρίζω... Ἐνῶ ἐσᾶς,
κύριε Ροδόλφε...

— Θ' ἀγαποῦσε τὸν πατέρα σου τὸν ἴδιο; ρώτησε ὁ
πρίγκηψ.

πρίγκηψ.

— Τὸν πατέρα μου δὲν τὸν γνωρίζω... ἐνῶ ἐσᾶς, κύριε Ρο-
δόλφε...

— Λοιπόν... μ' ἀγαπᾷς ἐμένα... περισσότερο ἴσως ἀπ' ὅ,τι θ' ἀ-
γαποῦσε τὸν πατέρα σου τὸν ἴδιο; ρώτησε ὁ πρίγκηψ.

— Σᾶς ἀγαπῶ καὶ σᾶς σέβομαι ὡς τὸν Θεό, ἐπειδὴ ὅσα κά-
νατε γιὰ μένα μόνο ὁ Θεὸς θὰ μποροῦσε νὰ τὰ κάνῃ... ἀπάντη-
σε ἡ Κελαϊδίστρα μ' ἐνθουσιασμό, ξεχνώντας τὴ συνηθισμένη τῆς
δειλία. Ὅταν ἡ κυρία μαρκησία ἤρθε στὴ φυλακὴ κι' ἔλαθε
τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ μιλήσῃ, τῆς εἶπα: Δὲν ἔχασα τὶς ἐλπίδες
μου, γιὰτὶ ὁ κ. Ροδόλφος ἀνακουφίζει τοὺς δυστυχισμένους...
Τὸ ἴδιο ἔλεγα καὶ στὶς ἄλλες δυστυχισμένες φυλακισμένες, ὅταν
τὶς ἔβλεπα νὰ ταλαντεύωνται μεταξύ τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ:
Κάμετε θάρρος, νὰ εἰσθε καλές, γιὰτὶ ὁ κ. Ροδόλφος ἀνταμείβει
τοὺς καλούς, ὅπως τιμωρεῖ τοὺς κακοὺς...

Τὰ γλυκὰ καὶ ἐνθουσιώδη αὐτὰ
λόγια τῆς Μαριάνθης τὰ διαδέχθηκε
γενικὴ σιωπὴ, γιὰτὶ ἡ συγκίνησις ὀ-
λων, ὅσων τὰ ἀκούσαν, ἦταν βαθυ-
τάτη.

— Βλέπω, κόρη μου, εἶπε ὁ Ρο-
δόλφος, μόλις μπορῶντας νὰ συγ-
κρατήσῃ τὴ χαρὰ του, ὅτι μέσα στὴν
καρδιά σου, πῆρα τὴ θέσι τοῦ πατέ-
ρα σου...

— Μάλιστα, κύριε Ροδόλφε... Αὐτὸ
δὲν εἶνε σωστὸ ἴσως, ἀλλὰ ἐγὼ σᾶς
εἶπα ὅτι ἐσᾶς ξέρω, ἐνῶ τὸν πατέρα
μου δὲν τὸν ξέρω καθόλου...

Καὶ, σκύβοντας τὸ κεφάλι τῆς, ἐ-
πρόσθεσε μὲ ταραχὴ:

— Ἐξ ἄλλου, σεῖς, κύριε Ροδόλφε,
ξέρετε τὸ παρελθόν μου, καὶ ὅμως
μὲ γεμίζετε εὐεργεσίες... Ὁ πατέρας
μου ὅμως δὲν τὸ ξέρει... ἴσως μάλ-
ιστα νὰ λυπηθῇ, γιὰτὶ μὲ θρήκε πά-
λι... Καθὼς, εἶνε μεγάλος ἀρχοντας,
ὅπως εἶπε ἡ κυρία μαρκησία, θὰ
ντραπῇ χωρὶς ἄλλο ἅμα μὲ δεῖ, θὰ
κοκκινίση.

— Θὰ κοκκινίση; θὰ ντραπῇ; φώ-
ναξε ὁ Ροδόλφος σηκώνοντας τὸ μέ-
τωπό του περήφανα. Τί λές, κόρη
μου... Ὁ πατέρας σου θὰ σὲ ἀνυψώ-
σῃ τόσο, ὥστε καὶ οἱ μεγαλύτεροι
ἀρχοντες τοῦ κόσμου θὰ σ' ἀτενί-
ζουν μὲ θαυμάσιο σέβας... Νὰ κοκ-
κινίση γιὰ σένα; Ποτέ!... θὰ συνα-
ναστρέφῃσαι τὶς βασιλοπούλες τῆς
Εὐρώπης, ἡ ὁποῖες εἶνε συγγενεῖς
σου!

— Ὑψηλότατε! φώναξαν συγχρό-
νως ὁ σὲρ Μοῦρφ καὶ ἡ μαρκησία,
φοβισμένοι ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό τοῦ
Ροδόλφου κι' ἀπὸ τὴ χλωμάδα τῆς
Μαριάνθης, ἡ ὁποία κύτταζε τὸν πα-
τέρα τῆς κατάπληκτη.

— Νὰ κοκκινίση ἅμα σὲ δὴ; ἐξακο-
λούθησε νὰ λή ἀσυγκράτητος ὁ
πρίγκηψ. ὦ! ἂν ποτὲ χάρηκα γιὰ
τὴν ὑψηλὴ θέσι πού ἔχω, αὐτὸ μοῦ
συμβαίνει σήμερα... Γιὰτὶ χάρις σ'
αὐτὴ θὰ μπορέσω νὰ σ' ἀνυψώσω ὅ-
σο ταπεινώθηκες... Ἀκοῦς; ἀκοῦς,
ἀγαπημένο μου παιδί, λατρευτὴ μου
κόρη;... Γιὰτὶ ἐγὼ εἶμαι... ναι, ἐγὼ
εἶμαι ὁ πατέρας σου...

Καὶ ὁ πρίγκηψ, μὴ μπορῶντας νὰ
συγκρατήσῃ πειὰ τὴ συγκίνησί του,

Ἡ Κελαϊδίστρα μπῆκε μέσα στὸ
δωμάτιο

ρίχθηκε μπρός στα πόδια της Μαριάνθης, τὰ ὁποῖα ἐπλημύρισε μὲ τὰ δάκρυσά του.

—Θεέ μου! τραύλισε ἡ Κελαϊδίστρα, ἐνώνοντας τὰ χέρια της. Καὶ σωριάστηκε λιπόθυμη στὴν ἀγκαλιά τοῦ πρίγκηπος.

Ὁ Μούρφ ἔτρεξε ὡς τὴν πόρτα, τὴν ἀνοίξε καὶ φώναξε στοὺς ὀπηρέτες πού περιμέναν ἀπ' ἔξω:

—Τὸν γιατρό, Δαυῖδ, γρήγορα!... Ἀνάγκη νάρθη ἀμέσως!...

—Ὡ! ὁ καταραμένος ἐγώ!... Θανάτωσα τὸ παιδί μου! ξεφώνισε ὁ Ροδόλφος πού εἶχε πέσει γονατιστὸς στὴν κόρη του Μαριάνθη... κόρη μου... ἀκουσέ με... σοῦ μιλάει ὁ πατέρας σου... Ὡ! Θεέ μου!... Θεέ μου!... τὴ σκότωσα! Τὴ σκότωσα!...

—Ἡουχάστε, Ὑψηλότατε, εἶπε ἡ Κλημεντίνη. Δὲν εἶνε τίποτε... Κυττάχτε... Τὰ μάγουλά της κοκκινίζουν... Θὰ συνέλθῃ σὲ λίγο...

Ἐκείνη τὴ στιγμή, μπῆκε μέσα ὁ μαῦρος ἰατρός Δαυῖδ, κρατῶντας τὸ βαλιτσάκι μὲ τὰ χειρουργικὰ σύνεργά του, καὶ ἕνα ἔγγραφο, τὸ ὁποῖο ἔδωσε στὸν Μούρφ.

—Δαυῖδ! φώναξε ὁ Ροδόλφος. Ἡ κόρη μου πεθαίνει... Σοῦ ἔσωσα κάποτε τὴ ζωή... Ἐχεις λοιπὸν καὶ σὺ καθῆκον νὰ σώσης τὴν κόρη μου...

Ἄν καὶ ξαφνιασμένος ἀπὸ τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ πρίγκηπος, ὁ μαῦρος ἰατρός, ἔτρεξε πρὸς τὴν Μαριάνθη, τὴν ὁποία ἡ μαρκησία ντ' Ἀρβίλ κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά της. Ἐξέτασε τὸ σφυγμὸ της, ἔβαλε τὸ χέρι του στὸ μέτωπό της καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸ Ροδόλφο, ὁ ὁποῖος κατάχλωμος, περίτρομος, περίμενε ν' ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ στόμα του τὴν καταδίκη τῆς κόρης του, εἶπε:

—Δὲν ὑπάρχει κανεὶς κίνδυνος, Ὑψηλότατε... Θάρρος...

—Ἀλήθεια; ἔκανε ὁ Ροδόλφος, μὴ μπορῶντας νὰ πιστέψῃ σ' αὐτὸ πού ἀκούγε. Δὲν ὑπάρχει κανένας κίνδυνος;

—Κανένας, Ὑψηλότατε... Θὰ τῆς δώσω ν' ἀναπνεύσῃ λίγο αἰθέρα καὶ ἡ κρίσις θὰ περάσῃ ἀμέσως...

—Ὡ! εὐχαριστῶ... εὐχαριστῶ καλὲ μου Δαυῖδ...

Ἐπειτα, γυρίζοντας πρὸς τὴν Κλημεντίνη, πρόσθεσε:

—Ζῆ... ἡ κόρη μας... Θὰ ζήσει... Ὁ Μούρφ, ὁ ὁποῖος ἐκείνη τὴ στιγμή διάβαζε τὴν ἐπιστολὴ πού τοῦ εἶχε δώσει ὁ Δαυῖδ, ἀνασκίρτησε, ἀκούγοντας τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ πρίγκηπος, καὶ τὸν ἐκύτταξε κατάπληκτος.

—Ναί, παλιέ μου φίλε... τοῦ εἶπε ὁ Ροδόλφος. Σὲ λίγο ἡ κόρη μου θὰ μπορῇ νὰ πῆ στὴ μαρκησία ντ' Ἀρβίλ: «Μητέρα μου!»

—Ὑψηλότατε, εἶπε τότε τρέμοντας ὁ Μούρφ, ἡ χθεσινὴ εἶδησις γιὰ τὸν θάνατο τῆς κομῆσσης Σάρρας ἦταν ψεύτικη... Ἡ κομῆσση δὲν πέθανε... Ἐλπίζουν μάλιστα νὰ τὴν σώσουν...

—Θεέ μου! Θεέ μου! φώναξε ὁ πρίγκηψ, μένοντας σὰν κεραυνωμένος ἀπὸ τὴν εἶδησι αὐτή, ἐνῶ ἡ μαρκησία τὸν κυττοῦσε μὲ ἀπορία, μὴ καταλαβαίνοντας τί συμβαίνει...

Τὴ στιγμή ἐκενὴ ὁ ἰατρός Δαυῖδ, ὁ ὁποῖος ἐξακολουθοῦσε νὰ παρέχῃ τὶς περιποιήσεις του πρὸς τὴν Μαριάνθη γύρισε πρὸς τὸν Ροδόλφο καὶ τοῦ εἶπε:

—Ὑψηλότατε, μὴν ἔχετε τὴν παραμικρὴ ἀνησυχία... Εἶνε ὁμως ἀνάγκη ν' ἀναπνεύσῃ ἡ κόρη σας καθαρὸν ἀέρα... Ἄς κυλήσουμε τὴν πολυθρόνα της ἔξω στὸν κήπο... Ἐτσι θὰ συνέλθῃ ἀμέσως...

Ὁ Μούρφ ἔσπευσε ν' ἀνοίξῃ τὴ τζαμωτὴ πόρτα τοῦ κήπου καὶ ἀμέσως μαζὺ μὲ τὸν ἰατρὸ Δαυῖδ κύλησαν τὴν πολυθρόνα, ἐπάνω στὴν ὁποία κοίτονταν λιποθυμισμένη ἡ Μαριάνθη.

Ὁ Ροδόλφος καὶ ἡ μαρκησία ντ' Ἀρβίλ ἔμειναν μόνοι.

—Ἄ! κυρία! εἶπε ὁ Ροδόλφος. Δὲν ξέρετε τί εἶνε ἡ κομῆσση Σάρρα... Εἶνε ἡ μητέρα τῆς Μαριάνθης...

—Τί λέτε, Ὑψηλότατε;... ψιθύρισε ἡ μαρκησία ντ' Ἀρβίλ, ἡ ὁ-

ποία εἶχε γίνει κατάχλωμη.

—Ὡ! δὲν ξέρετε τίποτε, κυρία, ἐξακολούθησε ὁ Ροδόλφος. Ἡ φιλόδοξη αὐτὴ γυναῖκα, ἡ ὁποία μ' ἀγάπησε στὴ νεότητά μου, μόνο καὶ μόνο γιὰ τὴν ἡγεμονία, μὲ ἔπεισε νὰ τὴν παντρευθῶ. Μὰ ἔπειτα ἀπὸ λίγα χρόνια, ὅταν ἔμαθα τί ἦταν πραγματικὰ ἡ γυναῖκα αὐτή, φρόντισα καὶ ἀκυρώθηκε ὁ γάμος...

Ἐπειδὴ δὲν θέλησε τότε νὰ ξαναπαντρευθῆ, ἔγινε ἀφορμὴ ὅλων τῶν δυστυχιῶν τοῦ παιδιοῦ μας, τὸ ὁποῖο παρέδωσε σὲ χεῖρα κακοποιῶν.

—Ἄ! τώρα, Ὑψηλότατε, καταλαβαίνω τὸ τόσο μῖσος πού νοιώθετε γι' αὐτήν.

—Τὴ μισῶ, γιὰ τὴν ἀκόμη ζήτησε νὰ σὰς θλάψῃ μὲ τὶς μηχανορραφίες της... Ἦθελε νὰ καταστρέψῃ κάθε ἄνθρωπο πού ἀγαποῦσα, νομίζοντας πὼς ἔτσι θὰ ξαναγύριζα κοντά της...

—Τί τρομερὴ γυναῖκα!

—Καὶ ὅμως αὐτὴ ἡ γυναῖκα ζῆ ἀκόμα!... μούγκρισε ὁ Ροδόλφος.

—Ὑψηλότατε, μὴν τὸ λέτε αὐτό, γιὰ εἶνε ἀνάξιό σας.

—Ὡ! ἂν ξέρατε πόσα κακὰ μούκανε ἡ γυναῖκα αὐτή...

—Ναί, Ὑψηλότατε, ἀλλὰ τώρα πρέπει νὰ τὰ ξεχάσετε, πρέπει νὰ φανῆτε γενναῖος... εἶπε ἡ Κλημεντίνη, σκουπίζοντας τὰ δάκρυσά της. Ἐχετε ἀκόμα νὰ ἐκπληρώσετε ἕνα μεγάλο καὶ ἱερό καθῆκον... Πρὸ ὀλίγου ἐλέγατε ὅτι ἐπιθυμεῖτε νὰ κάψετε τὴν κόρη σας τόσο εὐτυχισμένη, ὅσο δυστυχισμένη ἦτανε, στὸ παρελθόν... Εἶπατε πὼς θέλετε νὰ τὴν ἀνωψώσετε ὅσο ταπεινώθηκε... Γιὰ νὰ γίνῃ ὅμως αὐτὸ πρέπει νὰ νομιμοποιήσετε τὴ γέννησί της... Πρέπει νὰ παντρευθῆτε τὴν κομῆσση Σάρρα Μὰκ Γκρέγκορ.

—Ποτέ! Ποτέ! φώναξε ὁ Ροδόλφος. Αὐτὸ πού μοῦ λέτε εἶνε τὸ ἴδιο σὰν νὰ ἀνταμειβῶ τὰ ἐγκλήματα τῆς ἀπάνθρωπης αὐτῆς γυναίκας. Θὰ ἀναγνωρίσω ἐπισημῶς τὴν κόρη μου... Θὰ τῆς ἀνοίξετε τὴν ἀγκαλιά σας, σὰν νὰ ἦταν δική σας καὶ θὰ θρῆ κοντά σας τὴ στοργὴ πραγματικῆς μητέρας...

—Ὁχι, μὴν τὸ κάνετε αὐτό, γιὰ ἔτσι τὸ παιδί σας δὲν θὰ ξέρῃ τὴ μητέρα του... Ἄν παντρευθῆτε τὴν κομῆσση Σάρρα, ἡ Μαριάνθη θὰ μπορῇ μιά μέρα νὰ λεί, χωρὶς νὰ κοκκινίξῃ ποῖος εἶνε ὁ πατέρας της καὶ ποῖα ἡ μητέρα της...

—Καὶ νὰ μὴν παντρευθῶ ἐσᾶς! ἔκανε ὁ Ροδόλφος. Μὰ αὐτὸ εἶν' ἀδύνατον! Ὡ! δὲν φανταζόσαστε πόσο εὐτυχισμένος θὰ ζοῦσα ἀνάμεσα στὴν κόρη μου καὶ σὲ σᾶς... ἀνάμεσα στὶς δυὸ μεγάλες ἀγάπες μου στὸν κόσμῳ...

—Θὰ ἔχετε τὴν κόρη σας, Ὑψηλότατε, τὴν ὁποία ὁ Θεὸς σᾶς ξανάδωσε μ' ἕνα θαῦμα του. Μὴ λέτε ὅτι ἡ εὐτυχία σας δὲν εἶνε πλήρης, γιὰ ἀμαρτάνετε...

—Ὡ! μαρκησία! ἔκανε μὲ παράπονῳ ὁ Ροδόλφος. Δὲν μ' ἀγαπάτε, ὅσο σᾶς ἀγαπῶ...

—Πιστεύετέ το αὐτό, Ὑψηλότατε, πιστεύετέ το!... Ἐτσι ἡ θυσία, στὴν ὁποία θὰ ὑποβληθῆτε γιὰ νὰ κάνετε τὸ καθῆκον σας, θὰ σᾶς φανῇ λιγώτερο ὀδυνηρὴ...

—Ἄλλὰ, ἂν μ' ἀγαπάτε καὶ σεῖς... Ἄν ἡ θλίψι σας εἶνε ἐξ ἴσου πικρὴ μὲ τὴν δική μου, θὰ ζήσετε στὸ ἐξῆς δυστυχισμένη... Τί θὰ σᾶς μείνῃ πειὰ σ' αὐτὸν τὸν κόσμῳ;..

—Ἡ φιλανθρωπία, Ὑψηλότατε! Τὸ θαυμάσιον ἐκεῖνο αἶσθημα πού σεῖς ξυπνήσατε στὴν καρδιά μου, τὸ αἶσθημα πού μ' ἔκανε νὰ ξεχάσω πολλὰς θλίψεις καὶ πού μοῦ χάρισε ὡς τώρα γλυκύτατες παρηγοριές...

Ὁ Ροδόλφος στεκόταν ὄρθιος μπροστὰ στὸ τζάκι,

(Ἀκολουθεῖ),

